

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 61. Ludovicus in Angliam navigat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

Sæcul. XIII.

A.C. 1216.

adhucdum, licet Cruce signatum, a proposito desistere. Proinde Ludovicum non tam ei arma inferre, quam illata repellere. Legatus vero, cui hæc argumenta non probabantur, addita comminatione excommunicationis prohibuit, ne Ludovicus in Angliam trajiceret, & ne Rex parens consensum præberet. Tum suggestit Princeps Regi, se quoad negotia, ad Angliam spectantia, Franciæ subditum non esse, rogavitque, ne sibi jus suum prosequenti obfisteret. Quibus dictis e cœtu se proripuit. Legatus in Angliam navigaturo, ideoque in itineris præsidium literas Regias petenti, Philippus promisit, se eas quidem petitiones suas, non autem filii sui commeanti concessurum esse. Quo responso Galonus haud leviter offensus ab aula recessit.

§. LXI.

Ludovicus in Angliam navigat.

Ludovicus Regem parentem instantissime rogavit, ne expeditioni suæ obstacula poneret; se se enim Baronibus Angliæ juramento obligasse, quod eis auxilia esset allaturus, & malle se excommunicationi Papali aliquamdiu subiacere, quam datam fidem fallere. Rex, quæ

quæ inde secutura essent, prospiciens, noluit manifestum consensum de hac professione declarare, sed satis ei fuit rem dissimulare, abeuntique filio benedictionem paternam impertiri. Papa nihilominus suspicatus, Regem filio favere, ac suppeditare subsidia, literis ad Archiepiscopum Senonensem, eisque Suffraganeos datis, significavit, Regem excommunicationis censura esse innodatum. Quare omnes totius Regni Optimates, in comitiis Meloduni collecti professi sunt, se Regem ob hanc rem pro excommunicato non habituros, nisi de voluntate Pontificis satis constaret. Ludovicus vero Nunciis, ad defendendum coram Pontifice jus suum, quod sibi in Regnum Angliæ esse putabat, Romam missis, in Angliam trajicere festinavit, ut Legati adventum anteverteret. Ergo cum copiis Caleti classi impositus, vigesima prima Maji in Angliam appulit. Londini exceptus, populo magnæ lætitiæ signa edente, Magistrum Simonem Langtonium, Archiepiscopi Cantuariensis fratrem, Epistolis suis præfecit, quo auctore cives Londinenses, ac Barones Officium divinum, contemptis Censuris, celebrari petierunt. Is Principem quoque Ludovicum, ut consentiret, permovit.

Ee 4

Legat.

Sæcul. XIII.
A. C. 1216.*Guil. Av-*
mor. p. 89.

Sæcul. XIII.
A.C. 1216.

Legatus Galonus per literas certior factus, quod Ludovicus in magna jam Angliæ parte Regem se agnosci obtinisset, & ipse mari trajecto, Glocestriam ad Regem Joannem venit, qui ut virum, in quo uno spes opesque ejus sitæ essent, complexus est. Is Episcopis, Abbatibus Clericisque, quotquot potuit, collectis Ludovicum Principem cum omnibus consciis, & Fautoribus, ac nominatim Simone Langtonio excommunicavit. Eaque Censura pulsatis campanis, accensis cereis promulgata est, mandatis ad Episcopos missis, quibus eandem per rotam Angliam omnibus diebus Dominicis denunciare jubebantur. At Simon Langtonius, & Gervasius *Ho- bruge*, Ecclesiæ Londinensis S. Pauli Cantor, cum quibusdam aliis dicebant, se ad conservandam jura Principis appellasse, & Legati sententiam nullius roboris esse affirmabant.

Inter hæc Ludovico Principi redduntur literæ, a Legatis suis Romæ commorantibus scriptæ, in hunc ferme modum: *Ad Papam pervenimus in die Paschatis* (puto hoc accipiendum esse de Dominica Palmarum, quæ in diem tertiam Aprilis incidebat) *eadem die admissi bilarem inter suos vidimus; sed ad nos*

nos conversus mutato vultu tristitiam professus est. Literas tuas tradidimus, & nomine tuo Pontificem salutavimus.

Sæcul. XIII.
A.C. 1216.

Ille respondit: Dominus vester salutatione nostra indignus est. Cui ego (scilicet Legationis princeps) Pater mi! credo fore, ut eum dignum existimes, postquam mandata nostra & argumenta audieris. Ita illa die recessimus, jamque e limine egressuris Papa humanissime dixit; se libentissime nos auditurum esse, quotiescunque id expeteremus. Sequenti die Martis, cum nos, missis familiaribus, ad se accersivisset ex diversorio nostro, postquam mandata a te nobis commissa exposuissimus, & ipse multa objecisset, tandem manibus suis pectus percutiens, & gravi ducto suspirio, heu, inquit, contumeliam effugere, ut curque res ceciderit, Ecclesia non potest! si Rex Angliæ vincitur, clades ejus nostrum pudorem secum trahet, cum Vasallus noster sit, ad quem propugnandum devincti sumus. Si Dominus Ludovicus succumbit, ruina ejus nostra quoque est, ut pote vivi, in quo, tanquam in certissimo Ecclesiæ Romanæ præsidio, ubi tristes ingruunt calamitates, fiduciam posueramus. In fine dicendi adjecit; malle se mortem oppetere, quam esse superstitem, si Ludovico in varia belli bujus fortuna

Ludovicus
Franciæ.

Ee 5 tuna

Sæcul. XIII.
A. C. 1216.

tuna grave malum accideret. Ceterum suadentibus quibusdam Cardinalibus festum Ascensionis Domini expectamus, ne forte, si abessemus, Decreta Papalis contra te liberius promulgarentur; In enim die Censuras antea denunciata Papa confirmare solet. Ad nos veni dixit, se literas Domini Galoni pro- stolari.

Quæ vero Legati isti contra Regem Joannem Papæ exposuerunt, erant ferme sequentia. Primo, quod Artum interfecisset, quam ob eadem in Curia Regis Franciæ capite damnatus fuisset. At respondebat Papa; Barones Francia non potuisse mortis sententiam ferre in Regem, suo gradu & Dignitate ipsis majorem, ut nihil diceret, quod Leges & Canones inauditum damnari prohibuis- sent. Multa reponebant Legati & con- tendebant, quod ob sententiam in Re- gem Joannem pronunciatam ejus filii a Regno deberent excludi. Præterea Pa- pa negabat, jus aliquod titulo uxoris suæ Ludovico Principi competere, & omnibus viribus affirmabat, Regnum Angliæ Ecclesiæ Romanæ rem esse, quam insuper jure possessionis teneret, post- quam fides jurejurando fuisset promissa, & census redditus. Quibus adjiciebat: *Nullius culpæ reus sum, ob quam Ludo- vicus*

vicus Princeps in Regno Angliæ priva- Sæcul. XIII.
 re possit, eoque minus, quod Rex Angliæ A.C. 1216.
 complures Ditiones, ut Regis Vasallus,
 in Francia teneat, quibus, si rebellis est,
 exui potest. Responderunt Legati: An-
 tequam Papæ in hoc Regnum jus esset,
 bellum in Regem Joannem movebatur,
 quod Ludovici Principis terras hostili a-
 nimo infestasset. Tumque Papa: Ergo
 Ludovicus ad me convertere se debuisset,
 ut Regem, Vasallum meum, ad sibi satis-
 faciendum compelleret. Ad hæc Lega-
 ti: Omnium temporum consuetudine sta-
 bilitum est, quod si quis Vasallus suo
 arbitrio vicinum Principem armis aggre-
 diatur, læsus defendere se possit, incon-
 sulto hostis sui Domino. Iterum Papa:
 In Concilio Oecumenico statutum, ut o-
 mnes Principes, tunc bella gerentes, vel
 pacem vel inducias inirent, quo expedi-
 tiores ad succurrendum Terræ sanctæ
 essent. Atque Legati: Cum Princeps
 solvit ex Francia, nemo ab eo pacem, vel
 inducias petiit. Nec credimus, Joan-
 nem Regem eas etiam sponte oblatas ac-
 ceptaturum fuisse. Tum Papa: Cruce
 signatus est, ac proinde ex Decreto Con-
 cilio cum omnibus bonis suis sub tutela
 Ecclesiæ existit. Legati: Antequam Cru-
 ce se signaret, in Ludovicum Principem
 arma ceperat, quæ, etsi sæpe monitus,
necdum

Sæcul. XIII.
A. C. 1216.

necdum abjecit. Papa: Consentiente Concilio Barones Angliæ, omnesque eorum Fautores excommunicavi, qua sententia Ludovicus involutus videtur. Legati: Non ille Barones Angliæ tuetur, sed rem suam quærit, nec credit, Sanctitatem tuam vel Concilium quemquam, repugnante justitia, excommunicare voluisse, aut jus suum sibi adimere potuisse. Ita Ludovicus Princeps causam suam per Legatos Romæ defendebat, dum ipse provincias Angliæ, quæ meridiem & orientem spectant, sibi subiciebat.

§. LXII.

Innocentii III. obitus,

Martin. Pol. Cum Innocentius Papa nihil ardentius desideraret, quam rei Christianæ in Palæstina pæne prostratæ consulere, pacem inter Pisanos, Genuenses & Longobardos revocaturus, Roma egressus mense Junio Perusiam venit; ubi, acceptis literis, in quibus Principis Ludovici in Angliam navigatio nunciabatur, extremo dolore obrutus, orationem exorsus est, in illam Ezechielis Prophetæ verba: *Mucro! Mucro! evagina te ad occidendum, lima te ut interficias.* In eoque sermone Ludovicum, cum suo exer-

*Ric. S. Ger.
an. 1216.*

*Guil. Arm.
p. 89.*

Ezech. 21. 28